

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 484/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Bacákom, advokátom, Komenského 13, Snina, proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 18Cb/65/2017-95 zo 16. mája 2017, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/37/2019-853 z 11. februára 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/11/2022 z 28. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zaplata sumy 205 781,18 eur s príslušenstvom z titulu podielu zo zisku žalovaného. Okresný súd rozsudkom č. k. 18Cb/65/2017-95 zo 16. mája 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že (I) konanie v časti príslušenstva zastavil, (II) zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 205 781,18 eur, 16 % ročný úrok z omeškania zo sumy 143 723,36 eur od 4. júla 2004 do zaplataenia a 10,70 % ročný úrok z omeškania zo sumy 62 057,82 eur od 4. júla 2004 do zaplataenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, (III) priznal sťažovateľovi proti žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania vedeného pod sp. zn. 21Cb/1/2009 v rozsahu 36 %, (IV) priznal sťažovateľovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vedeného v rámci

konania vedeného pod sp. zn. 21Cb/1/2009 v rozsahu 87 % a (V) priznal sťažovateľovi proti žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania vedeného pod sp. zn. 18Cb/65/2017 v rozsahu 42 %.

3. Na základe odvolania podaného žalovaným Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/37/2019-853 z 11. februára 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) rozhodol tak, že zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, tak, že žalobu zamietol a sporovým stranám náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1Obdo/11/2022 z 28. februára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Úvaha krajského súdu a najvyššieho súdu, v zmysle ktorej v súvislosti s vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode akcií začala plynúť premlčacia doba splatnosťou práva na dividendu, teda uplynutím 60 dní od konania valného zhromaždenia, na ktorom bolo schválené uznesenie o rozdelení zisku toho-ktorého roku, je ústavne neudržateľná, svojvoľná, odchyľujúca sa od účelu a významu znenia § 391 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka. Argument sťažovateľa, podľa ktorého ak by bol prijatý uvedený právny záver súdov, tak v princípe ktokoľvek by si mohol uplatniť právo na dividendu bez toho, že by skutočne bol nositeľom toho oprávnenia, ktoré je spojené s akciami konkrétnej akciovej spoločnosti, súd neprijal a odôvodnil ho arbitrárne bez logického vyvrátenia argumentov sťažovateľa. Rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/52/2010 z 24. apríla 2012 a sp. zn. 2Obdo/36/2017 z 28. decembra 2019 a uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 402/2013-17 z 26. júna 2013, o ktoré uvedenú úvahu opreli, nespĺňajú podľa sťažovateľa kritérium ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, pretože nie sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“), čo znamená, že nemajú osobitný význam a vysokú vecnú autoritu a právne závery v nich vyjadrujú iba názor členov senátu (resp. väčšiny členov senátu) najvyššieho súdu v individuálne ním prejednávanej veci.

b) Arbitrárne a v rozpore s princípom právnej istoty krajský súd a najvyšší súd na danú vec neaplikovali právne závery vyslovené v analogickej veci v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/86/2004 z 24. marca 2006 publikovanom v zbierke pod č. 5/2008 a náleze ústavného súdu č. k. IV. ÚS 434/2010-39 zo 16. júna 2011 a nepresvedčivo to zdôvodnili tým, že ide o také rozhodnutie, ktoré rieši právnu situáciu, keď sa dovolat' neplatnosti uznesenia prijatého valným zhromaždením môže len akcionár, a nerieši otázku, či právo na vyplatenie podielu zo zisku má akcionár, ktorý je zapísaný v zozname akcionárov, ani otázku premlčania uplatnenia nároku na vyplatenie podielu zo zisku obchodnej spoločnosti. Súd sa dostatočne nevenoval argumentácii sťažovateľa, v ktorej vidí analógiu s týmto prípadom a podľa ktorej ak nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti, nemôže

byť logicky aktívne vecne legitimovaný ani na nároky vyplývajúce zo schváleného uznesenia valného zhromaždenia, teda ani vyplatenie dividendy.

c) Argumentácia súdov, z akého dôvodu neaplikovali právne závery vyslovené vo veciach sp. zn. 1ObdoV/86/2004 a sp. zn. IV. ÚS 434/2010, nespĺňa kritériá stanovené ústavným súdom v jeho judikatúre, v ktorých kladie dôraz na to, aby bol odklon objektívne a rozumne odôvodnený (II. ÚS 159/07, IV. ÚS 499/2011). Odchýlenie súdov od existujúcej skoršej analogickej judikatúry v danom prípade predstavuje zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa, pretože je dôsledkom arbitrárnosti a zjavnej nepresvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia v prerokovanej veci.

d) Nemožno prehliadať a bagatelizovať podstatný rozdiel medzi rozhodnutím nepublikovaným v zbierke a rozhodnutím, ktoré bolo na podklade zákonom určenej procedúry navrhovania a schvaľovania osobitným orgánom najvyššieho súdu uverejnené v zbierke. Pokiaľ nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu vyjadruje názor členov senátu (resp. väčšiny členov senátu) najvyššieho súdu v individuálne ním prejednávanej veci, názor vyjadrený v rozhodnutí publikovanom v zbierke predstavuje zovšeobecňujúci názor (relevantnej väčšiny) členov kolégia najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

7. Ústavný súd v úvode konštatuje, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil kópie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práv [požiadavka vyplývajúca z § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], avšak ústavný súd nepovažoval za hospodárne sťažovateľa vyzývať na odstránenie uvedeného nedostatku ústavnej sťažnosti a napadnuté rozhodnutia v elektronickej forme si zaobstaral vlastnou činnosťou.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil jemu dostupné právne prostriedky, na ktorých použitie bol oprávnený podľa ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorými sa domáhal aj ochrany svojich základných práv. Proti rozsudku okresného súdu bol oprávnený podať odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania aj vecne preskúmal a rozhodol o ňom napadnutým rozsudkom. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mal sťažovateľ k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ dovolanie aj podal (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdil, že niektorá z ich dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), pričom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

10. Najvyšší súd napadnutým uznesením sťažovateľom podané dovolanie odmietol. Dospel k záveru, že tvrdenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nezistil, preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Dovolanie opreté o dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. že odvolací súd sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najvyšší súd odmietol z dôvodu, že tento dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom, ktorý predpokladá zákon [§ 447 písm. f) CSP]. Zároveň konštatoval neprípustnosť dovolania vo vzťahu k uplatnenému dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, pretože vo vzťahu k tvrdenej relevantnej právnej otázke riešenej odvolacím súdom, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neexistuje rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, ako to má na mysli uvedené ustanovenie. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní (námietka arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu a odchýlenie sa od ustálenej judikatúry v analogickej veci). Najvyšší súd tieto námietky sťažovateľa vecne preskúmal a zaujal k nim svoje právne stanovisko (porovnaj body 35 až 51 napadnutého uznesenia). Oprávnením, ale aj povinnosťou krajského súdu vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie a najvyššieho súdu vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku krajského súdu bolo v prípade zistenia zásahu do základných práv sťažovateľa týmto základným právam poskytnúť primeranú ochranu. V danej veci teda existoval orgán verejnej moci, ktorého právomoc poskytnúť základným právam sťažovateľa individuálnu ochranu predchádzala právomoci ústavného súdu. Za týchto okolností ústavný súd teda nemá oprávnenie preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu ani napadnutý rozsudok krajského súdu.

11. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že z hľadiska ústavného posúdenia je potrebné rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv

a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musia v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012). Rozpor napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavnými právami sťažovateľa však možno posúdiť len vo vzájomnom súvisi rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu s rozhodnutím najvyššieho súdu.

13. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že k sťažovateľom uplatneným dovolacím námietkam arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia odklonu od „skoršej analogickej judikatúry“ krajským súdom, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd po preskúmaní veci uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne či nepreskúmateľné a, práve naopak, podľa jeho názoru krajský súd podal dostatočný, jasný a zrozumiteľný výklad, z ktorých ustanovení zákona vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú tiež zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Najvyšší súd vyjadril nesúhlas s tvrdením sťažovateľa, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nepodal relevantné a postačujúce vysvetlenie, prečo pri posudzovaní nárokov uplatnených sťažovateľom vychádzal z dvoch rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/52/2010 z 24. apríla 2012 a sp. zn. 2Obdo/36/2017 z 28. novembra 2019, ktoré boli aj predmetom prieskumu ústavným súdom, a odkázal na konkrétnu argumentáciu odvolacieho súdu. Najvyšší súd zdôraznil, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že súd prihliadol na námietku premlčania dôvodne uplatnenú v konaní žalovaným, pričom kľúčovú otázku v posudzovanom prípade – kedy začala plynúť premlčacia doba v prípade opätovného zápisu akcií na účet pôvodného majiteľa, ku ktorému došlo v dôsledku určenia neplatnosti zmluvy o kúpe cenných papierov, posúdil rovnako, ako ju predtým posúdil najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 3Obdo/52/2010 a sp. zn. 2Obdo/36/2017. Zároveň najvyšší súd poukázal na to, že odvolací súd dostatočne a zrozumiteľne v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo v posudzovanom prípade nebolo možné vychádzať z rozhodnutia sp. zn. 1ObdoV/86/2004, ktoré je síce rozhodnutím dovolacieho súdu a bolo publikované v zbierke (ako judikát R 52/2008), avšak uvedené rozhodnutie nerieši otázku premlčania pri uplatňovaní nárokov na vyplatenie dividend, ale len otázku aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a to v individuálnych okolnostiach daného prípadu. Najvyšší súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľa, že rozhodnutia sp. zn. 3Obdo/52/2010 a sp. zn. 2Obdo/36/2017 „nemajú osobitný význam a vysokú vecnú autoritu... a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“, a v tejto súvislosti vysvetlil, že do pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach dovolacieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory

akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle uvedeného potom rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/52/2010 a sp. zn. 2Obdo/36/2017 vyhodnotil ako ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pretože vychádzajú z rovnakej argumentačnej línie dovolacieho súdu pri posudzovaní otázky premlčania práva pri uplatňovaní nárokov na vyplatenie dividend. K námietke sťažovateľa, že krajský súd svoj odklon od „skoršej analogickej judikatúry“ dostatočne neodôvodnil, najvyšší súd poukázal na to, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa odvolací súd chcel odkloniť od „ustálenej rozhodovacej praxe“, keďže sťažovateľom uvádzané rozhodnutie sp. zn. 1ObdoV/86/2004 nerieši problematiku premlčania pri uplatňovaní nárokov na vyplatenie dividend.

15. Najvyšší súd v rámci posúdenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP uviedol, že tieto v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP nie sú vymedzené tak, aby mohol na ich podklade uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keď sťažovateľom predostretá polemika vo vzťahu k napádanému právnomu záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého *„v súvislosti s vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode akcií začala plynúť premlčacia doba splatnosťou práva na dividendu, teda uplynutím 60 dní od konania valného zhromaždenia, na ktorom bolo schválené uznesenie o rozdelení zisku toho-ktorého roku“*, nezodpovedá požiadavkám § 432 ods. 2 CSP, pričom najvyšší súd si nemôže „domýšľať“ obsah dovolania a namiesto dovolateľa uvádzať a konkretizovať, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie právnej otázky, ktorá bola pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčová, ako mala byť správne riešená odvolacím súdom po právnej stránke a v čom sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd opakovane poukázal na to, že kľúčovou právnou otázkou v posudzovanom spore bolo, kedy začína plynúť premlčacia doba v prípade opätovného zápisu akcií na účet pôvodného majiteľa, ku ktorému došlo v dôsledku neplatnosti zmluvy o kúpe cenných papierov. Po zrekapitulovaní skutkových a právnych okolností predmetnej veci najvyšší súd zhodnotil, že záver krajského súdu o zamietnutí žaloby uplatňujúcej pohľadávku z titulu práva na vyplatenie dividend za roky 1998 až 2001 z dôvodu žalovaným dôvodne vznesenej námietky premlčania je v súlade s právnym záverom najvyššieho súdu vysloveným v rozhodnutiach sp. zn. 3Obdo/52/2010 a sp. zn. 2Obdo/36/2017, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke premlčania práva na vyplatenie dividend v prípade opätovného zápisu akcií na účet pôvodného majiteľa, ku ktorému došlo v dôsledku neplatnosti zmluvy o kúpe cenných papierov. K námietke sťažovateľa, že odvolací súd sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď neaplikoval právny záver vyplývajúci z rozhodnutia vo veci sp. zn. 1ObdoV/86/2004, opakovane vysvetlil, že citované rozhodnutie riešilo otázku aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, avšak neriešilo otázku splatnosti práva na vyplatenie dividend (podielu zo zisku) a ani otázku premlčania nároku na vyplatenie dividend, a preto toto rozhodnutie nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu pre riešenie tejto otázky. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že právna otázka relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu týkajúca sa premlčania práva na vyplatenie dividend v prípade opätovného zápisu akcií na účet pôvodného majiteľa, ku ktorému došlo v dôsledku neplatnosti zmluvy o kúpe cenných papierov, bola odvolacím súdom riešená v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú predstavujú rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Obdo/52/2010 a sp. zn. 2Obdo/36/2017, pričom, čo sa týka uvedenej právnej otázky, neexistuje iné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by túto otázku riešilo, a teda

v rámci relevantnej právnej otázky riešenej odvolacím súdom, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neexistuje rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, ako to má na mysli § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

16. Na základe preskúmania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte vznesených sťažnostných námietok ústavný súd konštatuje, že najvyšším súdom prijaté právne závery nemožno so zreteľom na obsah dovolania považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne a ústavný súd v prejednávanej veci nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych ustanovení, ktorých účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľa alebo ktoré by popierali samotný obsah a zmysel aplikovaných noriem. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktorým z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť. Najvyšší súd napriek nedostatočnému špecifikovaniu dovolacích dôvodov sťažovateľom vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v dovolaní predstreté námietky preskúmal a vyčerpávajúcim spôsobom sa k nim aj vyjadril, pričom ním prijaté závery sú zrozumiteľné, logické a presvedčivé. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal z materiálneho hľadiska odpovede na ním vznesené námietky zo strany krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, pričom nimi prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné. V okolnostiach veci ústavný súd preto nevidí žiadny priestor na vstupovanie do rozhodnutia najvyššieho súdu.

17. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd už len dodáva, že dané právo nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo právo na úspech v konaní či zaručovalo rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov. Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre konštatoval, že nesúhlas sťažovateľa so závermi či s názormi konajúcich súdov nemôže sám osebe zakladať dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

18. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu